

[Udenrigsministeren.]

Værdi. Naar jeg har nævnt de 50 pCt., der desværre i Øjeblikket ikke fuldt ud er naaet, saa tænker jeg derved — og det sagde jeg udtrykkeligt i Gaar — udelukkende paa Forholdet mellem danske Varer og engelske Varer, de Varegrupper, hvorom der i det hele taget er Tale med Hensyn til vort Handelsforhold til England.

Det ærede Medlem sagde, at det var ikke tilfredsstillende at udføre lige saa meget til Tyskland nu som i 1929, for vi frembringer mere i Danmark nu. Ja, det er vist og sikkert; hvis Verdensmarkederne vedblivende havde staaet aabne saaledes som tidligere, kunde vi have Betingelser for stadig at forøge vor Produktion paa disse Omraader og stadig at faa denne afsat, og jeg tror, at dette vilde være en Hovedbetingelse for en virkelig tilfredsstillende Trivsel af danske Erhverv. Men det kan ikke nytte noget at lukke Øjnene helt til og gaa ud fra, at der ikke er indført en Afspærringspolitik, en Selvforstyringspolitik paa de Markeder, med hvilke vi handler. Der er paa de vigtigste Landbrugsvarer praktisk talt kun to Markedslande; Verdensmarkedet indskrænker sig med Hensyn til store Mængder til Tyskland og England, og disse to Lande fører over for Landbrugsvarer en meget skarp og udpræget Afspærringspolitik, begrænsende dem til, hvad de mener er foreneligt med deres Interesser. Denne Politik er det lykkedes os gennem Handelsaftaler i væsentlig Grad at mildne i Forhold til, hvad der bestod tidligere.

Det ærede Medlem kom jo til det samme, som hans Partifæller saa hyppigt beskæftiger sig med, nemlig Troen paa, at det var Industrien, der var den onde Magt, der lagde sig i Vejen for Landbrugsrets Interesser her i Danmark, og at det var Valutacentralen; der var den store Beskyttelse for Industrien. Jeg tror, det ærede Medlem skulde fæste sin Opmærksomhed ved, hvad der i Øjeblikket er den virkelig store Beskyttelse for dansk Industri. Det er hverken Valutakontrol eller Toldlove, det er Kronessænkningen. Kronessænkningen til under det halve, der har forrykket Forholdene i saa mange Henseender til Gunst for det danske Landbrug, har bragt dansk Industri og dansk Virksomhed paa andre Omraader en tilsvarende Fordel, en Fordel, som vi ikke kan gøre mere ud af, fordi handelspolitiske Grunde sætter en Grænse for, hvortil Kronessænkningen kan føres.

Jeg skal dernæst rette nogle Ord til det ærede Medlem Hr. Himmelstrup. Det ærede Medlem vendte sig i Gaar i sin anden Udtalelse igen mod de Oplysninger, som er forelagt Udvalget fra Udenrigsministeriet, og sagde, at disse Oplysninger var daarligere, vanskelige at forstaa o. s. v. Denne Paastand er fuldt og helt uberettiget. Det ærede Medlem føjede til, at Rigsdagen havde vist sig velvillig over for Udenrigsministeriets Embedsmænd, og saa maatte man ogsaa kunne forlange ordentligt Arbejde af dem. Jeg kan svare, at jeg i høj Grad paaskønner den Velvilje, der fra Rigsdagens Side vises over for Udenrigsministeriets Arbejde, men jeg maa tilføje, at der ydes ogsaa ordentligt Arbejde af Udenrigsministeriets Embedsmænd; der ydes fortrinligt Arbejde fra deres Side, og ogsaa ved denne Lejlighed har Arbejdet været godt. Jeg kan hertil yderligere føje, at under de Vilkaar, hvorunder der arbejdes nu, er der for Udenrigsministeriets Embedsmænd baade hjemme og ude en anstrengt Arbejdsvirksomhed, der overhovedet ikke kan sammenlignes med, hvad der har været for Embedsmændene i dette Ministerium paa tidligere Tidspunkter. Hele Tilstanden efter 1930-31 har nødvendigvis ført dette med sig.

Imidlertid, det ærede Medlem syntes ikke, han kunde faa tilstrækkeligt ud af disse Oplysninger, og saa spørger jeg ham, hvorfor han da ikke ønskede et Samraad. Til at begynde med havde det ærede Medlem ikke interesseret sig derfor, han vilde hellere have Oplysningerne skriftligt, og det siger jeg ikke noget imod; men da det ærede Medlem havde faaet det skriftligt og ikke mente, at det var tydeligt nok, saa havde det unægteligt været mere ønskeligt til Oplysning for det ærede Medlem og for Udvalgets øvrige Medlemmer, om han havde taget mod det Forslag, jeg stillede ham om et Samraad i Udvalget, hvor vi kunde have gennemgaaet disse Oplysninger, hvor vi kunde have hørt, hvad det var, det ærede Medlem var misfornøjet med, og saa givet ham Besked om de Ting, han endnu ikke havde faaet tilstrækkelig Besked om. Dette kan jo ikke gøres her i Salen, hvorimod man her ganske let og ligetil kan sige nogle Bemærkninger om, at man ikke har faaet nok ud af det. Og saa kan det ikke føres videre; en nærmere Drøftelse deraf er ikke gennemførlig.

Med Hensyn til selve Forholdene siger det ærede Medlem Hr. Himmelstrup ogsaa i sin anden Tale, at der er en større Mar-